

PREU: 5 Cènts.

Barcelona, 2 de Desembre 1911

EN PATUFET

ANY VIII N.º 412. — Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

— Mamà: ¡que m'agradaria ser gat!

— ¿Gat? ¡Y ara, noy!

— És que sempre s'arrosseguen y no s'emmatxuquen.

El Congrés d'Higiene Escolar

EN el vinent mes d'abril se celebrarà a Barcelona un Congrés d'Higiene Escolar, el primer que haurà tingut efecte a Espanya.

La nostra capital, en això com en tantes altres iniciatives y avenços en l'ordre social, científich y artístich, ha anat al cap de les demés ciutats espanyoles, lo qual es una altra prova de la seva cultura y amor al progrés.

Lo que aquest Congrés d'Higiene Escolar se proposa, no pot pas ésser més interessant pera vosaltres, estimats lectors, que us passeu la major part del temps de la vostra primera joventut dintre de les aules dels colegis. L'objecte del Congrés es, donchs, com ja indica la seva denominació y resa la convocatòria que aquets dies s'ha circulat profusament per tot Espanya, estudiar quants problemes higiènjchs entranya l'educació y al meteix temps portar a la pràctica tot allò que's vegi factible pera millorar les condicions materials de l'escola, donar impuls a l'educació física en el nostre país y armonisar els preceptes de la ciencia ab els programes y mètodes d'ensenyansa.

Tots vosaltres sabeu que l'Higiene es una branca de la ciencia mèdica que tracta de la preservació de la salut y que la Pedagogia es la ciencia de l'ensenyansa, per la qual se fan entendre y apropiar d'altres intel·ligències els coneixements del mestre, però com pot donarse'l cas de que un mal sistema pedagògich cansi o emmalalteixi l'intel·ligència dels alumnes, o algú dels seus sentits corporals, o perjudiqui la seva constitució física general; com també pot ser, y desgraciadament en molts casos passa, que'l local ahont s'exerceixi l'ensenyansa no reuneixi les degudes condicions de salubritat, o que la comunitat dels alumnes sigui causa del traspàs de malalties d'uns als altres, d'aquí que's fassi necessari evitar que l'educació de l'esperit y de l'intel·ligència no siguin un detriment de la sanitat del cos, realisant

en la seva integritat aquell lema que senyala la condició de l'home complert y cabal: *Mens sana in corpore sano*, un sà enteniment en un cos sà.

Y aquet Congrés es d'això que s'ocuparà exclusivament, essent d'esperar que les seves conclusions, trascendent aviat a la pràctica, milloraran notablement les condicions aixís materials com científiques en que's dona avuy l'ensenyansa en molts colegis, posant ben d'acort l'Higiene ab la Pedagogia.

Simultàniament ab l'esmentat Congrés, se celebrarà al Palau de Belles Arts una Exposició d'Higiene Escolar, ab caràcter internacional, en la qual se presentaran els avenços més importants adoptats ja per altres nacions, ab relació a l'objecte del Congrés.

L'esmentada Exposició comprendrà una part que us interessarà excepcionalment, y en la qual podreu cercar emulació pera'l vostre aprofitament intel·lectual. Consistirà aquesta part en una serie d'instal·lacions de treballs escolars executats pels alumnes dels colegis els directors dels quals siguin congressistes.

Bé podria ser que entre les tasques exposades tinguéssim ocasió de poderne admirar algunes degudes als lectors y lectores d'EN PATUFET. En aquet cas, no cal dir lo que desitjaria que's fessin benveure y celebrar de tothom.

ABECÉ

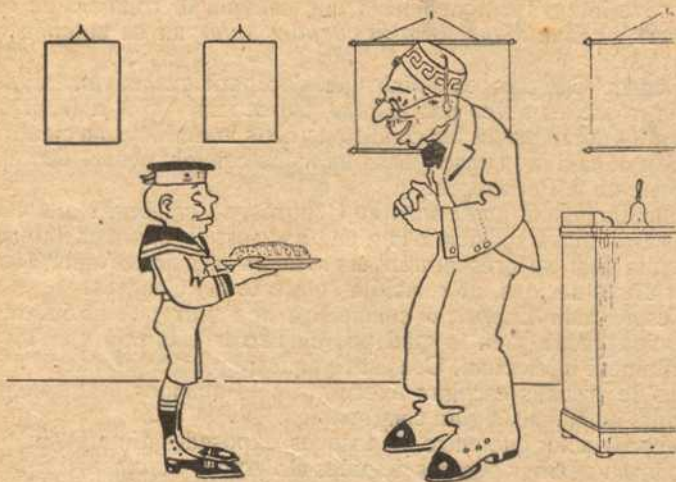

Una ingenuïtat

Un pagès de Romagosa
que a Barcelona vingué
va ficarse en un cafè
per beure una *graciosa*.
Quan la set va apaibagar,
calmós va desfer les betes
de la bossa, y dos pessetes
en pesa va separar.

Cridà després al cambré,
mes aquet que no era bleda,
retornantli la moneda,
—Són ben falses—li digué.
—¿Falses?—digué desolat;—
que una'n fos, un hom ja hi passa,
mes ¡tafoy! dues ja es massa.
May m'hi havia trobat.—

NYIC

EL SANT DEL MESTRE

- De part de la meva mare li porto aquest plat de crema.
 — ¡Oh! moltes mercès. ¡Quins dibuixos més bonichs! ¿Ab què'ls ha fet?

L'Estella y el Tió

L'escena dins d'una espayosa llar.

Una esprimatxada Estella, en plè flamejar, repta a un Tió:

— ¡Mandrós, més que mandrós! ¡Bé fas prou pregarte pera treure flama!

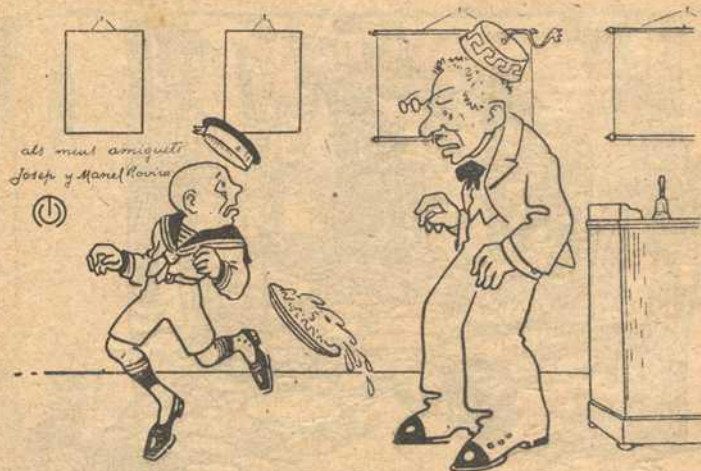
— Sí, llengudota: me costa braument l'abrandarme. Me'n costa tant, com poch te'n ha costat a tu. Mes no intentis despacientarme ab tos reptes, que no te'n valdràn. Ja veuràs... es a dir, ja no ho veuràs tu lo que succehirà.

— ¿Què, rapatani?

— Que'l teu flamejar ja estarà

llest y rellest; que tu seràs ben consumida, quan jo, dificultós d'encéndrem, y més d'arborarme en grans flamarades, estaré al plè del meu *fer caliu* sense trobarne gaire de teu. Y el caliu meu durarà tota la vetlla, mantenint l'escalfor solemnnial y enfortidora d'aquesta llar, quan de tu no'n restarà sinó un grapadot de cendra... que jo hauré d'escalfar pera que no s'esspassi o no's geli del tot.

— Ab la pinta.

— ¡...!

En Capdesquilla y en Mayfaigrès

EN Capdesquilla y en Mayfaigrès eren dos amichs, molt amichs, que feyen tota mena de maleses y entremaliadures.

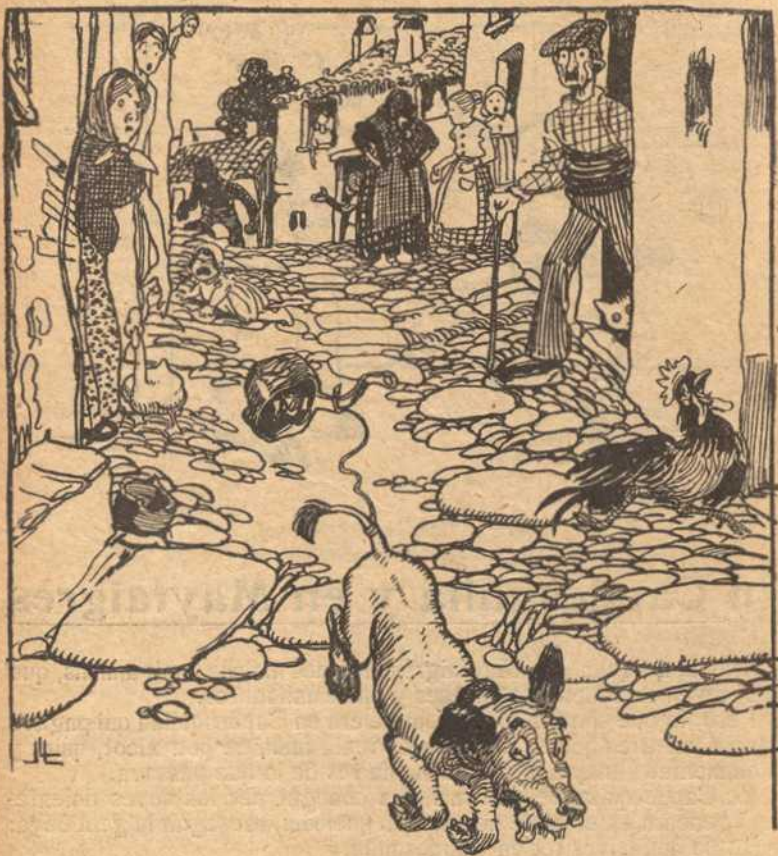
Però, lo que són les coses, sempre era en Capdesquilla'l qui pagava la festa, mentres que en Mayfaigrès tenia fama de bon xicot, quiet y entenimentat y may ningú li atribuhia rès de lo que passava.

En Capdesquilla, pel contrari, era conegut per les seves dolenteries, y encara en el poble no passava quelcom, tot seguit la gent deya: «Això ho deu haver fet en Capdesquilla.»

Aquesta diferencia d'apreciació no influia pera rès en la bona amistat dels dos xicots, y sempre se'ls veyan anar junts a tot arreu.

Sembla que aquet detall hauria hagut de fer veure a la gent que, si anaven junts, junts devien fer les maleses, però no passava rès d'això. Al contrari: els pares den Capdesquilla estaven molt contents de que'l seu fill tingués per amich a n'en Mayfaigrès, porque, ab la fama que aquet tenia, pensaven que'l seu noy no més apendria que bones coses anant ab ell.

Els pares den Mayfaigrès, com es natural, estaven molt satisfets

al veure que'l seu noy tenia tan bona anomenada, y el creyen més bo que un àngel, y per res del món s'haurien cregut que fos capàs d'ajudar a n'en Capdesquila a portar a cap les seves maleses.

No s'ho haurien cregut may, dich, si no hagués succehit un cas molt curiós, pel qual el meteix Mayfaigrès va descobrir la seva col·laboració a les dolenteries den Capdesquila.

Ja veureu com va anar:

Un dia, mentres els dos amich estaven rumiant quina'n farien, va

passar per allí un gos. Com que'ls gossos són els amichs dels noys, si aquets no'ls molesten, la pobre bestia s'atansa als dos amichs, tot remenant la cúa, proba d'afecte a la que'ls dos entremaliats no varen correspondre com devien, ja que tan bon punt varen veures el gos allí, se'ls va acudir jugarli una mala passada.

Aquesta va consistir en lligar a la cúa del gos una cacerola vella que varen trobar per allí.

Quan el gos sentí aquell soroll darrera seu, arrencà a córrer com un esperitat, passant pels carrers del poble y movent tal enrenou, que tots els vehins varen sortir esverats a les portes y finestres.

Desseguida que la gent va veure de lo que's tractava, va exclamar:

— ¡Això es una malesa den Capdesquilla! / Vaya un malcriat que n'hi ha den Capdesquilla!—

Aixís es que tot seguit que en Capdesquilla va arribar a casa seva, els seus pares el varen renyar de valent per la nova dolenteria que havia comès, atormentant a un pobre gos que cap mal feya y causant una veritable alarma en el vehinat.

En cambi, en Mayfaigrès va arribar a casa seva, y els seus pares el varen rebre ab les següents exclamacions:

— Ja ho veus, ¿eh? ¿Ja ho sabs lo que ha fet en Capdesquilla?

— Sí, pare. Ha lligat una cacerola a la cúa d'un gos.

— ¿Tu no'n faràs may, oy, de dolenteries aixís?

— No, pare.

— Y privaràs, ab els teus bons concells, que en Capdesquilla ho fassi, ¿oy?

— Sí, pare.

— ¿Que estaves ab ell quan ha lligat la cacerola a la cúa del gos?

— Sí, pare.

— ¿Y per què no li has privat de fer una malesa tan lletja?

— Oh, no podia.

— ¿Per què no podies, fill meu?—

Y aquí, en Mayfaigrès, ab una candorositat extremada, va respondre:

— Porque, mentres ell lligava la cacerola, jo li aguantava'l gos.—

MIRANIUS

LA PERRUCA DE L'ARTISTA
— Senyora: als peus de vostè.

¡Quina perruca més maca porta aquell
altre artista!

Cástich d'un mentider

Als amichs Ventura

¡Que n'estava de content aquell dia l'Ambrós! Desde feya bastant temps anava guardant tot el diner que li donaven els seus pares y amichs.

Havent recullit ja certa quantitat, va anar al seu papà que li cambiés per una pessa d'or. Haventla comptat, li va donar una moneda de quatre duros.

La seva mamà'l felicità per lo estalviador que era, y la seva petita germana Elisa no's cansava d'admirar la bella pessa d'or tan lluhenta.

En Frederich, que li agrada molt gastar bromes, y especialment burlarse de la seva petita germana, li va dir:

—¿Sabs, Elisa, de quina manera's fan les pessas d'or?

—No — va contestar l'Elisa; — m'agradaria saberho; dígamho.

—Mira: se fa un sot a terra, ben fondo; se posa la pessa d'or al fons, se tapa bé, y al cap de poch temps creix un arbre; d'aquet arbre'n surten fulles de tots colors y cada fulla es una pessa d'or.

L'Ambrós, després d'haver dit això, se posà a llegir sense recordarse més de la seva germana, qui se'n va anar al jardí, retornant al poch temps tota contenta.

—¿Ahónt es la teva pessa d'or? — se li acut preguntar la mare a n'en Frederich. — ¿Ahónt l'has posada que no la veig enlloch?

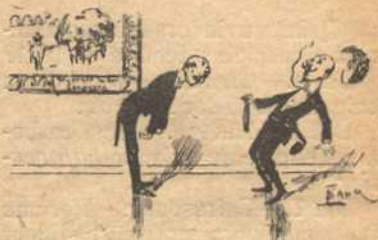
—¡Ay, ay! — respon en Frederich — l'havia posada sobre la taula y ara no la veig; ¿quí l'ha tocada?

—¡Oh — respon l'Elisa, — que n'estaràs de content, Frederich! ¿Sabs què he fet? He agafat la pessa d'or, y, segons tu m'has explicat, he fet un sot al jardí, l'he enterrada al fons, ho he cobert bé de terra, y d'aquí poch temps creixerà un bonich arbre,

A L'EXTRANGER

¡Eminencia!...

¡Ave Maria Puríssima! ha resultat com jo: tampoch era seva la perruca.

y aquet arbre farà fulles de tots colors y tu tindràs moltes pessets d'or.

—¡Còm!—va exclamar en Frederich irritat. — Has enterrat la meva pessa d'or y ja no la trobaré may més.

—La culpa es teva—li va respondre sa mare. — No fossis tan mentider y no gosessis enganyar tant a la teva petita germana.

Desseguida van córrer tots al jardí pera veure si retrobaven la pessa d'or, mes l'Elisa no's va recordar ahont l'havia amagada, y la devia haver enterrat tan bé,

que no's pogué retrobarla may més.

L'Ambrós desde aquella data, va jurar no mentir may més.

¡Ja veyeu, estimats amichs meus, de quina manera va esser castigat aquet noy! Procureu lliurarvos sempre d'aquet mal vici, ja desde petits, si no voleu, quan sigueu grans, esser despreciats per tot arreu, puig ja sabeu que un mentider enlloch se'l vol, estima y aprecia.

Traduhit del francès per

EDUART TRIAS PAGÉS

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica'l novè folletó de la graciosíssima y interessant novela "En Bolavà detective", ab totes les peripecies que va passar l'intrèpit Bolavà.

Victimes de l'aviació

¿Quants aviadors han mort durant el mes de setembre de 1911?

Dia 4.—Chartres.—Mori d'una caiguda l'aviador *Marron*.

Dia 5.—Huelva.—Mori carbonisat el cèlebre aviador *Lafores-tier*.

Dia 7.—Estrasburg.—Per una falsa maniobra moriren el tinent *Neuman* y el pilot *Leconte*.

Dia 8.—Carlsruhe.—Mori d'una tremenda caiguda l'aviador *Senge*.

Dia 10.—Eslinguen.—Mori d'una caiguda l'aviador *Epring*.

Dia 13.—Versalles.—Per una falsa maniobra morí l'aviador *Chautard*.

Dia 17.—Chartres.—Mori

d'una tremenda caiguda l'aviador *Neyport*.

Dia 18.—Londres.—Pel motor, morí l'aviador *Cammell*.

Dia 24.—Nova York.—Mori carbonisat, a bordo de l'aparell, l'aviador *Frank Miller*.

Dia 29.—Berlin.—D'una falsa maniobra morí l'aviador *Engel-hard*.

Onze aviadors en tot el mes de setembre; donchs si els aparells també maniobressin a l'hivern, hi hauria una mortaldat d'aviadors.

Moriren 132 aviadors cada any, això comptant onze cada mes.

De ferits, tres vegades més, o sien 396 per any. Comptant morts y ferits, són 528 víctimes.

¡Que volin de gust!

JOSEPH BUSQUETS TENAS

Epigrames catalans

Sempre hi ha un millor

Anava venent escombres
a mitg ral, un pillastret,
quan topà ab un que les dava
a la meitat d'aquell preu.
Se li acosta allí a la vora,
li diu:—Noy, ¿còm ho pots fer?
Jo robo la palma y canyes
y'm surt aquest preu.

—Ximplet

—li respòn l'altre canalla;—
se coneix que ets aprenent;
si les robes, com jo, fetes,
te'n sortiràs molt més bé.—

EL TAMBORINER DEL FLUVIÀ

La dita de la Pepa

Que s'està sempre fent *mitja*
diu la dropa de la Pepa.
Ja ho crech, perque, segons diuen,
may n'ha fet cap de sencera.

SERAFÍ PITARRA

Llògica d'estudiant

Ahí a l'aula no va anar
el fill d'un mestre couré,
y jugant en el billar
tot el dia va passar
ab companys dins d'un cafè.
Fent aixís el temps malbé
els vaig dir, cremat: — ¡Pavanes!
y ell tranquil me respongué:
— Faig l'ofici ab que'm manté
el meu pare: *faig campanes*. —

U. DE LA G.

Ben dit y mal comprès

El lleig y flach Bernabé,
— Sòch bon mosso — sempre deya,
y que ho era, ben bé's veyá
perque ho era... de cafè.

PAU BUNYEGAS

Felis resultat

— Tres metges, de dia y nit,
cuidaren a don Ramón;
va estar molt ben assistit,
però a l'últim n'ha sortit.
— ¿N'ha sortit?

— Sí, d'aquet món. —

E. M. H.

Se cull lo que's pot

— Posseheixo una figuera
y per l'agost faig cullita.
— Donchs jo finch una escopeta
que a cada tret me fa *figa*. —

* * *

Demanant impossibles

Fent centinella un tal Serra
vegé de lluny arrupit
un bulto, al qui feu eix crit:
— ¡Alseuvos prompte de terra! —
Ab pô al cos y escorregut,
el bulto fixo a n'allí
li digué: — Més alt que així
no puch pas: sòch geperut. —

ALEXANDRE FIGUERAS

Oh, ja ja

Se parlava un dia d'unse
y deya un cech empipat:
— No'm parreu de fals monedes;
may n'he pogut veure cap. —

M. BUSQUETS

¡No t'espavilis!

— Mira, noy, atolondrat,
si't fas mal jugant pel barri
ten compte que no t'amarrí,
que't plantaré un estofat. —
Y venint al cap d'una hora
ab un nyanyo com el puny,
deya plorant, desde lluny:
— No m'he fet mal, no, senyora.

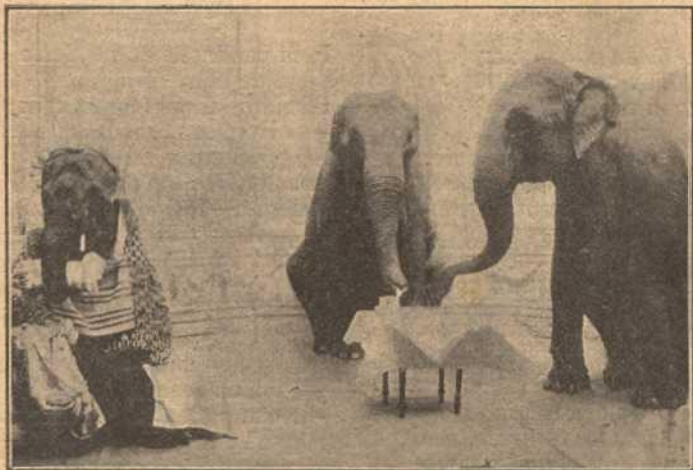
JOAN PONS MASSAVEU

Qüestió de gustos

Preguntant a cert llingüista
quina era la millor llengua
de les que hi ha conegudes,
contestà: — La de vedella.

SERAFÍ PITARRA

Tres avis amichs del del Parch, però més atrevits que ell, ja que corren pels teatres del món fent exercicis forsa més complicats que'ls que fa'l nostre, ja que'ls d'aquet consisteixen tan sols en menjar llonguets.

Guineuena

— ¿Es possible, Guineu — digué l'Esquirol, — que del Lleó ho celebri tot, fins la carregosa música que fan els seus badalls, y que no tinguis ni un trist mot de lloansa pera les canturies del Rossinyol, que a mi'm donen bella afició de viure... pera tornar a sentirne?

— ¡Y tan possible, noy gran!

— No m'ho explico.

— No t'ho expliques porque ets tendral y porque la teva vivor es parenta de la de l'estornell: vivor

càndida, sens ombra de malícia.

— ¿Vols dir que...?

— Vuy dirte que, si'n tinguessis d'altra de malícia, capiries que celebro jo al Lleó fins en ses majors bestieses, fins en sos badalls, porque pot devorarme. Però ¿a què celebrar rès de l'inofensiu Rossinyol, si sóch jo qui puch devorarlo a n'ell?

El Castell dels Corbs

No sé si l'haureu vist alguna volta. Se troba situat cap a la part més occidental de Miraleya, y té per catifa una plana verdosa y exuberant, y per la part més alta s'hi veuen les poblades montanyes de pins, sembrades de flors selvatjes de mil tons diferents. Les fonts fresques s'hi troben abundoses, y encara que tot resta trist, abans tot somreya, y els vehins de Miraleya eren més felissos que no pas ara que han passades tantes histories extranyes que fan erissar els cabells.

Si aneu alguna volta a visitar el Castell dels Corbs, trobareu no més que runes, y si pregunteu a algún bon pagès de Miraleya per alguna de ses histories, vos vindran esgarrifanses.

Escolteune una:

«Linón era filla de la ja vella Artala, mestressa del castell, que filava la llana després d'haver abeurat els remats quan anaven a jóch. Una nit que llampegava, com si del cel baixés una pluja de raigs de foch, el gros baldó del portal gran sonava per tres voltes seguides, anunciant a la gent del castell, els vianants que demanaven xopluch.

—Entreu, oh bons cassadors —els digué l'amo del castell. — Estareu cansats y xops per l'aigua que ha caigut tan abundantment. Tenim foch pera aixugar-vos, bona taula y bon llit. Estareu bé en el castell.

Mes, lo que pensaren en un principi de que eren bons cassadors, no ho pogueren creure aixís a l'endemà, quan Artala y sa filla Linón quedaren tan esgarrifades davant de la cambra de Ranén, ab el pit badat y arrencat el cor.

Les campanes de Miraleya no han pas parat de tocar a morts per l'amo del castell.

Després d'uns dies de gran desconsol, refeta Artala d'aquella ferida moral que rebé per l'assassinat del seu estimat espòs, no's preocupà pas en rès més que fer pujar ben dignament a sa filla Linón, que encara anyorava a Ranén, y l'ensenyà de filar ab el fus.

Un dia que filava lli, vingué per un d'aquells frescos marges un jovincel alegre que cantava dolsos amors; aquella veu tan encisadora y penetrant havia fet entreveure a Linón un món curull d'amors.

Quan més s'estimaven els dos amants, un dia en que's cantaven els amors llurs, mentres el rossinyol entonava dolses passades, s'ohí una veu que retrunyia per aquelles valls, y cridava:

—¡Oh Linón! ¡filla d'Artala y Ranén! El jovincel que diu amar-te té l'ànima de corb, y es fill d'un dels cassadors que assassinaran al teu bon pare Ranén. Agafa l'Agulla llarga; púnxali el cor; òbreli el pit, y veuràs al corb alat com hi fa cria, pera després treure't els ulls.

Un udol feréstech ofegà'ls darrers mots d'aquella misteriosa

veu. Linón, que may deixava aquella *Agulla* de virtuts especials, folia d'indignació, clava punxada fonda y mal-fereix al fals amador que anava pera sacrificar una víctima més; li obre'l pit, y diuen els pagesos de Miraleya que jamay havien vist una tan grossa remada de corbs com la que vegeren eixir del proper castell. De Linón no han sabut contarne la seva sòrt quina fou, y Artala morí de sentiment.»

Desde llavors que'ls vehins de Miraleya han denominat al seu castell ab el nom de Castell dels Corbs, del qual ne conten horroses histories cada vegada que'l visita un foraster.

Se diu que a les nits una llum misteriosa ilumina aquella esplorada de Miraleya, durant l'espai de cinch minuts.

Hi ha qui creu que es l'ànima de la filla de Ranén, que prega desde'l cel pera deslliurar als vehins de Miraleya de qualsevol bandada de corbs.

Se diu que encara guarden, com un reliquiari, l'*Agulla llarga*, perque té la virtut de mal-ferir als corbs que maten.

Aquesta es una de les tristes histories que'm contaren a Miraleya del Castell dels Corbs, y que jo explico als meus amichs patu-fistes.

LLUIS FÀBREGA Y AMAT

Totes les solucions. — Eudalt Caseras, Miquel Caballero.

Tres solucions. — Quimeta Desvens, Ramón Gusi, germans Remus, Enrich Verdú, Alfons Pou, Carles Ferrús, Agustí Tataret, Salvador Burch, Antoni Ferrus, Roseta Llopart.

Dues solucions. — M. Abril, C. Arau, T. Galilea, P. M. Estapé, M. P. Boada, Francisco Esteve, Oscar Monteys, Nick Pinyol, Joseph Bosch, P. Sonet, Demetri Fullà, Quimet Riba, Eduart Trias, Antonieta Muleras, S. Fister, Josepha Carreté, Antonet C. Font, germans Bonet, Quimet Carreté, Maria Vila, Joseph Ariu, Victòria Ferré, Pere Martí, Sofia Rodés, germans Boqueras, E. Camillo, Salvador Dotras, Esteve Sarroca, Joan Torres, Alfons Real, Ramón Segarra, Joseph Sarroca, Benet Carreté, Joseph Baguà, germans Blanquet, R. Canyellas, Ramoneta Vilarrubias, Francisqueta Massip, Ramona Montserrat, Joseph Mandado, germans Ferrer, Amadeu Prunera, Francisco Espriu, Joseph M.ª Font, germans Marxuach, Francesch Serra, Andreuet y Josepha Roca.

Una solució. — Isidre Vidal, J. Soler, Llorens Rovira, Joseph Castellví, Pepet Almirall, Francisco Fosch, Francesch Zaragoza, Manel Fontboté, Agustí Cabo, Pau Iot, Alfons García, Domingo Papiol, J. Arimón, J. Jover, Lluís Busquets, J. Marot, Joseph Castro, Carles Tosas, A. Llobet, Joaquim Caba, Frederich Bosch, Angel Casas, germans Corbella, Manel Bonet, Miquel Marín, Rosa Juncosa, Joan Sabata, Maria Luisa Diaz, Joan Diaz, Maria del C. Capdevila, Maria Cusiné, Matilde Barrachina, Maria Cubells, Mercè Rubió, Jesús Massip, Ramón Miralles, Joan Sedó, Román Comas, germans Jener, Alfret Oberholzer, Joan Tarafa, Gabriel Cardona, Isidre Cubells, Antonieta Ferrer, Joaquim Ferrer, Tomás Armengol, Pere Ferrando, Peret Bonastre, Lluís Torres, Genar Florià, germans Lanfranco, J. M.ª Massó, Josep Bodallés, germans Guarro.

ENDEVINA, ENDEVINETA

LLETRA NUMÈRICA

1 2 3 4 5 6 7 8
 7 6 1 2 3 3 2 4
 4 5 3 3 7
 1 2 3 3 2
 4 7 2 4 3 7
 4 2 3 5 4
 6 7 4 3 7
 3 5 1 7 3 4
 4 7 3 6 7
 1 7 3 4 2
 1 3 5 4 2 3
 4 8 6 1 2
 1 5 6 1 5
 4 3 5 1 2 3 7 8
 7 6 1 2 8 6 2 3

1.ª ratlla, nom d'home; 2.ª, transmissor de forsa; 3.ª, edifici d'esbarjo; 4.ª, poca vergonya; 5.ª, local d'espectacles; 6.ª, barrer; 7.ª, mida de longitud; 8.ª, nom d'home; 9.ª, territori; 10.ª, nom de dona; 11.ª, verb; 12.ª, sepultura; 13.ª, instrument de música; 14.ª, temps de verb; 15.ª, verb.

JOSEPH CUDINACHS.

TRENCA-CLOQUES

¿Quina es la fera que llegida del revés dongui el nom d'un petit animallet?

JOAN PORTELL

GEROGLÍFICH

LA

A

EUDALT CASERAS

ENDEVINALLA

Sempre'm fan anar amagat; quan puch sortir ningú'm veu, però'm senten aviat.

GUSTAU Y CARMETA SOLER

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la lletra numèrica: Xacoll. — A l'anagrama: Diria, diari. — A la targeta: Els sense cor, Mestres. — A la xarada: Patufet.

CAMISERIA Y CORBATERIA
 de
= JAUME SANS =
 — Boqueria, 32. — BARCELONA —

Als nens y nenes que comprin a la Casa
 se'ls obsequiará ab una bonica postal

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

- ¿Què vols que't regali, esposa meva, el dia del teu sant?
 — Mira: me podries regalar un jòch de cafè, de tè... de lo que vulguis.

- Està bé, noya; el tindràs.
 — ¡Pillo, dolent, que m'ha regalat un jòch... de cartes!